

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa B. D. W. spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w C.
obecnie T. spółka z o.o. spółki komandytowo-akcyjnej w C.
przeciwko E. S. i W. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 2 czerwca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adwokata R. K. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o podatek od towarów i usług we właściwej stawce, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwany w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest zamieszczenie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu, ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nie publ.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwani wnieśli o przyjęcie ich skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność, gdyż dotyczy ona „ewidentnego i rażącego naruszenia art. 199 k.p.c., bowiem na skutek uchybienia dokonanego przez sądy obu instancji doszło do sytuacji gdy ta sama wierzytelność jest przedmiotem dwóch orzeczeń sądowych, wydanych w dwóch postępowaniach”. Powód uzyskał bowiem przeciwko pozwanym w oparciu o nakaz zapłaty tytuł wykonawczy, na podstawie którego prowadzi przeciwko nim postępowanie egzekucyjne, a wydany w niniejszej sprawie wyrok jest kolejnym tytułem wykonawczym dotyczącym tej samej wierzytelności, przy czym powód w niniejszym postępowaniu ograniczył tę wierzytelność do kwoty 100.000 zł, a pozwani stawiali liczne zarzuty, którymi zamierzali wykazać, że wierzytelność, na którą powód się powołuje nie istnieje w całości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania, wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skonfrontowanie argumentacji, którą przytoczyli pozwani w celu wykazania, że Sądy *meriti* naruszyły wymieniony we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jej uzasadnieniu przepis prawa procesowego z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Z ustaleń faktycznych, które tak samo jak prowadząca do nich ocena dowodów nie mogą być też wprost skutecznie podważane w skardze kasacyjnej i które wiązałyby Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że w postępowaniu zakończonym wydaniem nakazu zapłaty w sprawie I Nc 57/07 wierzyciel dochodzi należności od pozwanych jako poręczycieli, a zatem osób osobiście odpowiedzialnych za jej zaspokojenie (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2016 r., III CZP 81/16, OSNC 20017, nr 9, poz. 96). Postępowanie w niniejszej sprawie zmierzało do zrealizowania odpowiedzialności rzeczowej za zobowiązanie, którą pozwani ponoszą wyłącznie z nieruchomości i tak długo, jak długo pozostają jej właścicielami. Granice tej odpowiedzialności wyznacza art. 77 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 2204), a stwierdzenie przez Sąd Apelacyjny, że hipoteka wpisana na nieruchomości pozwanych nie

zabezpiecza przedawnionego roszczenia odsetkowego uzasadniało oddalenie w tym zakresie powództwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi reprezentującemu powoda z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 2, § 4 ust. 1, § 8 pkt 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

jw